

ΔΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ	
Διὰ μῆνας τρεῖς . . .	δραχ. 3
Διὰ μῆνας ἑξή . . .	6
ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ	
Διὰ μῆνας τρεῖς . . .	4
Διὰ μῆνας ἑξή . . .	7
Οἱ μαθηταὶ πληρώνουσιν εὐκολίαις	
χρῆμα τὴν συνδρομὴν των κατὰ	
μῆνα δραχ. 1	

Τιμὴ καταχωρήσεως ἀγγελιῶν λε-
πτὰ 15 ὁ στίχος

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

(ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.)

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι
(ΑΡΙΣΤΙΝΗΟΣ).

Ἀθήναι, τὴν 13 Ἰανουαρίου 1853.

Παρά τοῖς Κ. Κ. διδασκάλοις καὶ
τοῖς ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρο-
μίων ἐν τῇ ἡμετέρῃ.
Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Κ. Κ.
Ἑλλήνων. Πρεσβείοις καὶ τοῖς ἰδι-
αιτέροις ἐπιτρόποις τοῦ ἐκδότη.
Ἡ δὲ δασολογία ἐνεργεῖται διὰ
τοῦ Κ. Ἰωάννου Ἀγγελόπουλου
Τυπογράφου.

Ἐκδίδεται ἀπὸ τῆς ἐβδομάδος,
κατὰ Σάββατον.

Περὶ Χρηστηρίων. (ἀκολουθία).

2. Τὸ ἐν Ἄβαις τῆς Φωκίδος χρηστήριον τοῦ Ἀπόλλωνος ἐνομι-
ζέτο ὅτι εἶναι ἀρχαιότατον καὶ διετέλει πολὺ πρᾶ τῶν Φωκέων
τιμώμενον (Παυσ. ἱ. 35 § 2. Ἡρόδ. Γ. 33. Σοφ. Οἰδ. Τυρ. 899).
Ὅχι πολλὰ πρὸ τῆς εἰσβολῆς τῶν Περσῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐτη, νικη-
σαντες οἱ Φωκεῖς τοὺς Θεσσαλοὺς, καὶ λάφυρα οὐκ ὄντες πρὸς τοὺς ἄλ-
λοισ καὶ 4000 ἀσπίδας, ἀνέθεσαν τὰς μὲν ἡμίσεις αὐτῶν εἰς τὸν ἐν
Ἄβαις ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, τὰς δὲ ἄλλας εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς
(Ἡρόδ. Η. 27). Τὸ Μαντεῖον τοῦτο, ὡς καὶ ἄλλα, ἐπερώτησεν ὁ
Κροῖσος, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν ἔλαβε σύμφωνον ταῖς ἐπιθυμίαις αὐ-
τοῦ ἀπόκρισιν (Ἡρόδ. Α. 46). Ὅτε εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἑλλάδα οἱ
Πέρσαι μετὰ Ξέρξου, κατέπρησαν καὶ τὸν ναὸν τοῦτον καὶ δὲν ἀνωκο-
δομήθη πλέον, εἰς ἀνάμνησιν τῆς τῶν Ἐσθίων ἀσεβείας. Τὸ μαν-
τεῖον ἐν τούτῳ ἔμεινε, καὶ πρὸ τῆς ἐν Λεύκτροις μάχης ὑπεσχέθη
νίκην τοῖς Θεβαῖοις. Ἐπὶ δὲ τοῦ Φωκικοῦ ἢ ἱεροῦ πολέμου, οἱ Θε-
βαῖοι κατέστρεψαν τοὺς εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ προκειμένου ναοῦ προσ-
φυγόντας Φωκεῖς, πῦρ καὶ οὗτοι ἐμβαλόντες (Παυσ. ἀνωτ.). Καὶ
μετὰ τὴν καταστροφὴν ἐτι ταύτην τὸ Μαντεῖον οὐχ ἦτον ἐπε-
ρωτάτο· οἱ δὲ Ῥωμαῖοι, σεβόμενοι τὴν ἱερότητα αὐτοῦ, παρέ-
σχον τοῖς Ἄβαιοις τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἦναι αὐτόνομοι. Ὁ Ἀ-
δριανὸς ὠκοδόμησε μικρὸν ναὸν παρὰ τὸν ἀρχαῖον, μικρὰ λείψα-
να τοῦ ὁποῦ ἐσώζοντο ἐπὶ Παυσανίου (ἱ. 35 § 2. 3).

3. Τὸ ἐπὶ τοῦ ἔρους Πτώου ἐν Ἄβαις μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλω-
νος ἐπερωτώμενον ἐδίδοε τοὺς χρησμοὺς Αἰολιστὶ διὰ προμάν-
τεως· πρῶτος δὲ πρόμαντις λέγουσιν ὅτι ἦτον ὁ ἐκ τῆς Μελίας
νύμφης υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος Τίνερος (Στραβ. Θ. 2. 267. Παυσ.
θ. 23. § 3). Ὅτε δὲ ὁ ἐκ Καρίας Μῦς ἐπερώτησε τὸν Θεόν, ἔλα-
βεν ἀπόκρισιν Καριστὶ (Παυσ. ἀνωτ.) καὶ ἀντὶ τῶν τριῶν Θεβαίων,
οἵτινες ἔγραπον συνήθως τὰ θεσπίσματα, ἔγραψε μόνος οὗτος τὸ εἰς
αὐτὸν Καρὴ γλώσση δοθὲν (Ἡρόδ. Η. 135). Καταστρεφάμενον τοῦ
Ἀλεξάνδρου τὰς Θεβας συνεξέλιπε καὶ τὸ Χρηστήριον τοῦτο
(Παυσ. θ. 23 § 3). Ἐπὶ δὲ τοῦ Πλουτάρχου πᾶσα ἡ χώρα αὕτη
ἦτον ὄλω· ἔρημος. (Πλουτ. περὶ ἐκλ. Χρηστ. 8).

4. Τὸ ἐν τῷ Ἰσμηνίῳ λόφῳ τῆς Βοιωτίας χρηστήριον τοῦ Ἀπόλ-
λωνος Ἰσμηνίου ἦτον τὸ ἐθνικὸν τῶν Θεβαίων ἱερόν. Οἱ ἐντεῦθεν
χρησμοὶ ἐδίδοντο οὐχὶ δι' ἐμπνεύσεως, ὡς ἐν τοῖς ἄλλοις χρη-
στηρίοις, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν θυμάτων. Εἰς περίστα-
σίν τινα ἐδόθη ὁ χρησμός δι' ὑπερμεγέθους ἐν τῷ τῆς Δήμητρος
Νεφῶ ἀρχαίου ἱεροῦ. (Διόδ. ΙΖ. 10 ἰδ καὶ Παυσ. θ. 10 § 2 κλ.)

5. Τὸ ἐν ταῖς τοῖς μεθορίοις τῆς Ἀττικῆς Ἰσθμῆς μαντεῖον τοῦ
Ἀπόλλωνος περιεῖχε φρέαρ ἱερόν, ἐξ οὗ οἱ πίνοντες ἐμαντεύοντο.
Ἐπὶ Παυσανίου τὸ μαντεῖον τοῦτο εἶχεν ἐκλείψει. (Παυσ. θ. 2. § 1.)

6. Τὸ ἐν Ἐντρίσει, πλησίον Λεύκτρων, Χρηστήριον τοῦ αὐτοῦ Θε-
οῦ ἐξέλιπεν ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Μακεδονικῆς ἐποχῆς (Πλουτ.
περὶ ἐκλ. Χρηστ. 5).

7. Τὸ ἐν Τεγύρᾳ μαντεῖον ἦτον ἀρχαῖον καὶ πολὺ συχνάζο-
μενον, ἐπεσάτατον δὲ αὐτοῦ προφῆται· καὶ ἡ Πυθία αὕτη ἰδὴ ὡσεὶ
ποτε, ὅτι τοῦτο ἦτο ὁ γενέθλιος τοῦ Ἀπόλλωνος τόπος. Πᾶσα ἡ
χώρα αὕτη ἦτον ἤδη ἔρημος ἐπὶ Πλουτάρχου. (Πλουτ. ἐκλ. χρηστ. 8.
Πελοπ. 16. Στερ. Βυζ. ἐν λ. Τεγυρα.)

8. Τὸ ἐν Ὀροβίαις τῆς Εὐβοίας Μαντεῖον μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ
Στράβωνος (ἱ. σελ. 320 ἐκδ. Tauch), ὁ δὲ Ἀπόλλων ἐνταῦθα ἐπω-
νομάζετο Σελινούντιος.

9. Εἰς τὸ ἐν Ἄργει Λύκαιον ὑπῆρχε Χρηστήριον τοῦ Ἀπόλ-
λωνος, ἐν ᾧ οἱ χρησμοὶ ἐδίδοντο ὑπὸ Προφήτιδος (Πλουτ. Πυθ. 31.)

10. Τὸ τοῦ Δειραδιώτου Ἀπόλλωνος Χρηστήριον ἦτον ἐν τῇ
Ἀκροπόλει τῆς Ἀκρίσσης. Ἢ ἐν αὐτῷ ἀπᾶς τοῦ μηνὸς χρησμοφ-
δοῦσα προφῆτις ἦτον παρθένος, ἐνεπνέετο δὲ γευσμένη τοῦ αἵμα-

τος ἀμνοῦ, τὴν νύκτα θιομένου. Τὸ χρηστήριον τοῦτο ἐπερωτάτο
ἔτι μέχρι τῶν ἡμερῶν τοῦ Παυσανίου (Β. 24. § 1).

11. Τὸ ἐν Διδύμοις Χρηστήριον τοῦ Ἀπόλλωνος ὠνομάζετο συ-
νήθως Μαντεῖον τῶν Βραγχιδῶν, ἢ τὸ ἐν Βραγχιδαις, ἦ-τ-ν δὲ εἰς
τὴν περὶ τὴν Μιλητον χώραν. Τοῦτο ἐπερώτων γενικῶς οἱ τε Ἰω-
νες καὶ οἱ Αἰολεῖς (Ἡρόδ. Α. 158). Τὸ μαντεῖον τοῦτο καὶ τὸ
ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπῆρχον ἐνταῦθα πρὸ τῆς εἰσοικήσεως τῶν
Ἰώνων ἐν τοῖς παραλίοις τῆς Ἀσίας (Παυσ. Ζ. 2. 4). Οἱ τὰ τοῦ
Μαντείου τούτου διέποντες ἱερεῖς ὠνομάζοντο Βραγχιδαι, διότι ἐ-
πιστεῦοντο ὡς καταγόμενοι ἐκ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος Βράγ-
χου. Ὁ Ἀρχιερεὺς ὠνομάζετο Στεφανηφόρος. Μεταξὺ δὲ τούτων
ὑπῆρχεν οἰκογένεια. ἥτις εἶχε μόνη κατὰ κληρονομίαν τὸ δώρημα
τοῦ προφητεύειν, ὠνομάζετο δὲ αὕτη Βύραγγιδαί (Κόνων 44). Τὸ
Μαντεῖον διετέλει ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν ἐπιτησίαν ἐνός προφήτου,
τοῦ ὁποῦ ἢ ὑπερσία αὕτη δὲν ἦτον ἰσοβίος. Τὸ χρηστήριον τοῦ-
το ὠνομάζοντο εἰς τὰ πλεῖστα καὶ κυριώτερα τῶ ἐν Δελφοῖς. Ἐου-
λήθη δὲ καὶ ἐνεπρήθη ὑπὸ τῶν Περσῶν, ὡς προσηφίτευσεν ἡ ἐν Δελ-
φοῖς Πυθία. (Ἡρόδ. Γ. 19). Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ὠκοδομήθη ἐκ νέου
καὶ ἐκοσμήθη περικαλλεῖ ἐκ χαλκοῦ ἀγάλματι τοῦ Ἀπόλλωνος,
τὸ ὁποῖον ὁ Ξέρξης ἐπιστρέφων ἀνεκόμησεν εἰς Ἐκβάτανα· τῶν Βραγ-
χιδῶν τινες παρέδωσαν εἰς τὸν Ξέρξην τοὺς θησαυροὺς τοῦ ναοῦ,
καὶ μετοικίσθησαν, κατ' αἰτησίν των, εἰς Βακτριανὴν, ἔνθα οἱ ἀπό-
γονοὶ αὐτῶν ἐτιμωρήθησαν αὐστηρῶς παρὰ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάν-
δρου, διὰ τὴν προδοσίαν τῶν προγόνων αὐτῶν (Κούρτ. vii. 5), ὁ δὲ
Σέλευκος ἀπέστειλεν εἰς τοὺς Μιλησίους τὸ παρὰ τοῦ Ξέρξου ἀφαι-
ρεθὲν ἄγαλμα, διότι τὸ μαντεῖον προσήγορεύσει αὐτὸν ὡς βασιλέα.
(Α. 16. 3. Διόδ. Ιθ. 90). Καὶ μετὰ τὴν ἀπιστίαν τῶν Βραγχιδῶν
ἱερέων, τὸ Μαντεῖον τοῦτο ἐπερωτάτο. Λείψανά τινα τοῦ ἐν Διδύ-
μοις ἱεροῦ σώζονται καὶ νῦν ἐτι.

12. Τὸ ἐν τῇ Κολοφωνίᾳ Κλάρῳ Χρηστήριον τοῦ Ἀπόλλωνος λέγουσιν
ὅτι ἐθεμελιώθη ὑπὸ Κρητῶν, πρὸ τῆς ἐν Ἀσίᾳ ἐποικίσεως τῶν Ἰώνων.
Τὸ Μαντεῖον τοῦτο ἦτον περιφημότατον καὶ ἀπέλαυε τιμῆς, καὶ
ἐπερωτάτο μέχρι τῶν χρόνων τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης. (Παυσ.
Ζ. 5. § 1. κλ. Στράβ. ἰδ. 1. 178. ἐκδ. Tauch. Tacit. Annal. xii.
22.) Οἱ χρησμοὶ ἐδίδοντο δι' ἐμπνευμένου προφήτου, ἐξ ὠρισμένων
τινῶν μιλησίων οἰκογενειῶν ἀείποτε ἐκλεγόμενον. Γνωστοποιουμέ-
νων αὐτῶ τούτε ἀριθμοῦ καὶ τῶν ὀνομάτων τῶν χρηστηριαζόμε-
νων, κατέβαιναν οὗτος εἰς σπήλαιον, ἐπινεν ὕδωρ ἐκ μυστικοῦ τινος
φρέατος καὶ ἀπήγγελλεν ἐμμέτρως τὸν χρησμὸν (Tac. Annal. ii 54.)

Περὶ τῶν λοιπῶν χρηστηρίων τοῦ Ἀπόλλωνος ὀλίγα τινα εἶναι
γνωστά. Εἰς τὸ ἐν Ἀθήνῃ ἐδίδοντο οἱ χρησμοὶ μόνον ἐν ὥρᾳ θέρους.
Εἰς τὸ ἐν Πατάροις τῆς Λυκίας τὸν Χειμῶνα. Εἰς τὸ ἐν Τελμησοῦ
οἱ ἱερεῖς ὠνομάζοντο ἐξηγηταί, διότι δὲν ἐχρησμοφῶν δι' ἐμ-
πνεύσεως ἀλλ' ἐξηγούντες ὄνειρα καὶ ἄλλα φαινόμενα παράδοξα. Εἰς
ἄλλο δὲ τι χρηστήριον πλησίον τῆς Τελμησοῦ, Ἀπόλλωνος τοῦ θρυ-
ξέως λεγόμενον, οἱ χρηστηριαζόμενοι ἐμβλέποντες εἰς τὸ ὕδωρ πη-
γῆς τινος ἐκεῖ ἐθεώρουν ἐν αὐτῷ εἰκονιζομένην τὴν ἀπόκρισιν.

Βατὸς δὲ τῶν εἰρημένων Μαντείων τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπῆρχον καὶ
ἄλλα ἄλλων Θεῶν, οἷον τοῦ Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἐν Δοδώνῃ, ἐν Αὐά-
σει τινι τῆς Λυκίας τοῦ Διὸς Ἄμμωνος, τοῦ Πλούτωνος καὶ Κόρης
ἐν Χάρκι ἢ Ἀχαράκι οὐ μακρὰν τῆς ἐν Καρίᾳ Νύσας, τῆς Ἰνούς ἐν
Οἰτόλῳ καὶ ἐν Ἐπιδάφῳ Λιμηρῆ, Ἡρας τῆς Ἀκραιῆς μεταξὺ Λε-
χαίου καὶ Πηγῶν· ἐτι δὲ καὶ Ἡρώων, οἷον τοῦ Ἀμφιαράου, τοῦ
Ἀμφιλόχου, τοῦ Τρωφονίου, τοῦ Κάλχαντος ἐν Λαυνίᾳ, τοῦ Ἀσκληπιοῦ,
τοῦ Ἡρακλέους, τῆς Πασιφάης, τοῦ Φρίξου. ὑπῆρχον ἐτι καὶ Νεκυο-
μαντεῖα ἢ ψυχοπομπεῖα. Περὶ πάντων τούτων θέλωμεν διαλέξαι
κατ' ἕκτασιν ἐν τοῖς ἐπομένοις.

Περὶ Ὀβελίσκων.

Ὀβελίσκος (ὀβελός καὶ ἥλιος) καλεῖται εἰδὸς τι τετραγωνικῆς πυραμίδος, ὑψηλῆς καὶ στενῆς, συνήθως μονοκίτου, ἀνεγερθεῖς πρὸς στολισμὸν τόπου τινός. Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ὀβελίσκοι εἶναι τὰ μόνα σωζόμενα μνημεῖα τῆς πάλαι σοφίας τοῦ λαοῦ τούτου.

Σέσωστρις βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, κατεστὰς κύριος τοῦ μεγάλου μέρους τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης, ἐνησχολήθη πρὸς τὸ τέλος τῆς βασιλείας τοῦ εἰς δημοσίαν ἔργων οἰκοδομῆν, πρὸς στολισμὸν τοῦ τόπου καὶ πρὸς ὠφέλιαν τῶν λαῶν. Μεταξὺ τῶν ἀξιολογότερων ἔργων τοῦ ἀριθμούνται δύο ὀβελίσκοι, οὓς ὁ ἡγεμὼν οὗτος ἐστῆσατο ἐν Ἡλιοπόλει. Εἶναι μονόκιτοι, κατεσκευασμένοι ἐκ σκληροτάτου λίθου, τετραμῆνου ἐκ τῶν λατομείων τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Σαΐνης, ἔχων ἕκαστος ὕψος 120 πήχων.

Ὁ Αὐγούστος καθυποτάξας τὴν Αἰγύπτου, καὶ μετενεγκὼν ἐν Ῥώμῃ τοὺς δύο τούτους ὀβελίσκους, ἔστησε τὸν μὲν ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἵπποδρόμου (Circus), τὸν ἕτερον δὲ ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πεδίου (Plin XXXVI. 14), μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης πρὸς τὴν ἑστίαν.

Cos D. F. Augustus Pont. max. Imp. XII Cos. XI Teib. Pot. XV. Aegyptio in potestatem populi rom. redact. soli donum, dedit.

Ὁ διάδοχος τοῦ Σέσωστριος, καλούμενος ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου (B. III. Φερῶν, καὶ ὑπὸ τοῦ Πλίνου Nimegeus, ὕψων ἐτέρους δύο ὀβελίσκους κατὰ μίσην τοῦ πατρὸς τοῦ (Ἡρόδ. B. III). Ἔχων ἕκαστος 100 μὲν πήχων ὕψος, 8 δὲ δαμάτρων. Βλέπει τις καὶ νῦν ἐστὶ μετ' ἐπιγραφῆν ἕνα τῶν ὀβελίσκων τούτων ἐν Ῥώμῃ πρὸ τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Πέτρου, ὅπου ἐστῆν ὑπὸ τοῦ Πάπα Σιλῆστου Ε'. Ὁ Γάιος Καίσαρ μετέφερεν αὐτὸν ἐπὶ πλοίου εἰδικῆς κατασκευῆς, καὶ τοσοῦτον τῶν συνήθων διαφέροντος, ὥστε κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλίνου, δὲν εἶχεν ἰδέσθαι ὅμοιον αὐτοῦ. Ὁ ὀβελίσκος οὗτος εἶναι ὅλος ὁμαλὸς, ἀνευ οὐδενὸς ἱερογλυφικοῦ σημείου.

Ῥαμεσὸς ἕτερος τῆς Αἰγύπτου βασιλεὺς ἀνέθηκεν εἰς τὸν Ἡλιον ὀβελίσκον μεγίστου ὕψους. Λέγεται ὅτι διςμύριοι ἄνθρωποι ἐνησχολήθησαν εἰς τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ, καὶ ὅτι κατὰ τὴν εἰς ἀνεγερσιν αὐτοῦ ὠρισμένην ἡμέραν, ὁ βασιλεὺς ἐπέθεσε τὸν υἷόν του εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὀβελίσκου, ὅπως οἱ μηχανικοὶ θέσωσι τὰς μηχανὰς τῶν μετὰ προσοχῆς, χέριν τῆς ζωῆς τοῦ νέου ἡγεμόνος, καὶ ἵνα μὴ πάθῃ τι ἔργον, μετὰ τοσαύτης φροντίδος κατασκευασμένον. Ὁ Πλίνιος ὅστις ἀναφέρει τὸ ἱστορικὸν τοῦτο, προσθέτει, ὅτι ὁ Καμβύσης, ἐλθὼν τὴν Ἡλιοπόλιν, καὶ πυροπολὼν αὐτήν, ἔσθυσε τὸ πῦρ, ἀμαεῖδεν αὐτὸ χωρὸν πρὸς τὸν Ὀβελίσκον.

Ὁ Αὐγούστος ὑποτάξας τὴν Αἰγύπτου, δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιβάλλῃ χεῖρα εἰς τὸν ὀβελίσκον τούτον, εἴτε ὑπὸ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος, εἴτε ἐνεκα τῆς δυσκολίας εἰς τὸ νὰ μεταφέρῃ τὸν μέγαν τοῦτον ὄγκον. Ὁ Κωνσταντῖνος ὁμοίως δὲν ὑπῆρξε τοσοῦτον δειλός· τὸν μετετόπισε πρὸς στολισμὸν τῆς ὑπ' αὐτοῦ νεοδημημένης πόλεως. Κατεβίβασεν αὐτὸν διὰ τοῦ Νείλου μέχρι τῆς Ἀλεξανδρείας (Ammian Marcel. IZ. 4), ὅπου εἶχε φέρει πλοῖον ἐπίτηδες πρὸς μεταρρῶν αὐτοῦ εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἄλλ' ἐνεκα τοῦ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν συμβάντος θανάτου αὐτοῦ, ἀνεβλήθη ἡ ἐπιχειρήσις αὕτη μέχρι τοῦ ἔτους 357 μ. χ.

Τότε ὁ Κωνσταντῖνος, ἐπιβίβασας αὐτὸν ἐπὶ τινος πλοίου, τὸν μετέφερε διὰ τοῦ Τιβέριως μέχρι κόμης τινός, τρεῖς μίλλια ἀπεχούσης τῆς Ῥώμης, ὅθεν διὰ μηχανῶν μεταβιβάσθη ἐν τῷ μεγάλῳ ἵπποδρόμῳ, ὅπου ὠρθώθη μετ' ἐκείνου, ὅν ὁ Αὐγούστος εἶχε θέσει ἐκεῖ πρὸ πολλοῦ (Ammian Marcel. IZ. 4). Ὅθεν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κωνσταντίου ὑπῆρχον δύο ὀβελίσκοι ἐν τῷ Κίρκῳ· περὶ τῶν δύο δὲ τούτων ὁμοίως ὁ Κασσιόδωρος μὲν πολλὰ εὐλόγησεν ἀκριβείαν, λέγων ὅτι ὁ μὲν εἶς ἦτο ἀνεγερθεὶς εἰς τὸν Ἡλιον, ὁ δὲ ἕτερος εἰς τὴν Σελήνην, καὶ ὅτι οἱ ἐπ' αὐτῶν ἐγκεχαρῆμένοι χαρακτῆρες εἶνε στοιχεῖα χαλδαϊκὰ, ἐμφαίνοντα τὰ τῶν ἀρχαίων ἱερῶν· οἱ λόγοι οὗτοι ἀποδεικνύουσι τὴν ἐπικρατούσαν τότε ἀμύθειαν.

Τέλος ὁ ὀβελίσκος οὗτος περῶν ἀνωψώθη ὑπὸ τοῦ Πάπα Σιλῆστου Ε'. πρὸ τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Λατεράνου κατὰ τὸ ἔτος 1588, 1231 ἔτη ἀφ' οὗ μετνήχθη ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίου, καὶ 2420 ἀφ' οὗ κατασκευάσθη φροντίδι τοῦ Ῥαμεσῆ.

Ὁ Ἑρματιῶν εἶχεν ἐξελληνίσει τὰ ἐπὶ τοῦ μνημείου τού-

του κεχαρῆμένα ἱερογλυφικὰ σημεῖα, ὅπερ ἐμφαίνει ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοῦ ἀνεγινώσκοντο ἐπὶ τὰ ἱερογλυφικὰ. Δύναται τις νὰ ἀναγνώσῃ τὴν μετάφρασιν ταύτην ἐν τῷ Ἀμμιανῷ Μαρκελλίνῳ, ὅστις διετήρησε μέρος αὐτῆς· περιέχει δὲ αὕτη κατ' ἀρχὰς πομπώδεις τίτλους τοῦ βασιλέως «Ῥαμεσῆς, υἱὸς τοῦ Ἡλίου, προσεβλήθη τῷ Ἡλίῳ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς τοῖς διδοῦσιν αὐτῷ ζωὴν ὁ ὑποτάξας τὰ ξένα ἔθνη καὶ τοῦ κόσμου κύριος ὢν, κτλ.» Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν κολακευτικῶν τούτων τίτλων, ὁ ὀβελίσκος οὗτος περιεῖχεν ἱστορίαν τῶν κατακτήσεων τοῦ. Ἦσαν δὲ ὅμοιοι πάντες οἱ ὀβελίσκοι γενικῶς. Ἴδου τί λέγει Διόδωρος ὁ Σικελιώτης (Α'. 57.) ὁ Σέσωστρις, δύο λιθίνοις ὀβελίσκοις ἤγειρεν ἐκ σκληροῦ λίθου, πηχῶν τὸ ὕψος εἴκοσι πρὸς τοὺς ἑκατὸν, ἐφ' ὧν ἐπέγραψεν τὸ τε μέγεθος τῆς δυνάμεως, καὶ τὸ πλῆθος τῶν προσόδων, καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν καταπολεμηθέντων ἐθνῶν.

Ἐν Θήβαις ταῖς Αἰγυπτιαῖς, κατὰ τὸν Στράβωνα, ὑπῆρχον ὀβελίσκοι μετ' ἐπιγραφῶν, βασιλευσῶν τὰ πλοῦτα τῶν βασιλέων τῶν, τὴν ἑκτασίαν τοῦ κράτους τῶν, περιλαμβανόντος τὴν Σκυθίαν, τὴν Βακτριανήν, τὴν Ἰνδίαν, καὶ τὴν σήμερον καλουμένην Ἰνδία· τέλος τὸν μέγαν ἀριθμὸν τῶν τελῶν ἅτινα ἐλάμβανον, καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν στρατευμάτων, ὅστις ὑπερέβαινε τὸ ἑκατομύριον.

Ὁ Πρόκλος ἐν τοῖς εἰς Τιμίον ὑπομνήμασιν αὐτοῦ λέγει, ὅτι τὰ περληθέντα εἶναι πάντοτε νέα παρ' Αἰγυπτίους· ὅτι ἡ μνήμη αὐτῶν διατηρεῖται διὰ τῆς ἱστορίας· ὅτι ἡ ἱστορία παρ' αὐτοῖς γράφεται ἐπὶ τῶν στηλῶν, ἐφ' ὧν φροντίζουσι νὰ ἐγγραφῶνται πράγματα ἐγερθέντα τὸν θαυμασμὸν τῶν ἀνθρώπων, οἷον λαμπρὰς πράξεις, ἢ ἐφευρέσεις καὶ τέχνας.

Ὁ Γερμανικός, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Τακίτου, μεταβάς εἰς Αἶγυπτον, ἵνα γνωρίσῃ τὰς ἀρχαιοτάτας, ἠθέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ ἑρείπια τῆς ἀρχαίας πόλεως τῶν Θηβῶν, πρὸ ὀλίγου κατεστραμμένης ἐπὶ Αὐγούστου, ὑπὸ τοῦ Κορνηλίου Γάλλου, πρώτου δικαίου τῆς Αἰγύπτου. Ἐφαίνοντο ἐπὶ, λέγει ὁ Τακίτος, ἐπὶ κίονων γράμματα, τὰ μεγάλα πλοῦτα τῆς Αἰγύπτου ἐμφαίνοντα· ζητήσαντος δὲ τοῦ Γερμανικοῦ παρὰ τινος ἱερέως νὰ τῷ ἐξηγήσῃ τὰ ἱερογλυφικὰ ταῦτα, εἶπεν αὐτῷ ὁ ἱερεὺς, ὅτι τὰ γράμματα ταῦτα σημαίνουσι ὅτι ὑπῆρχον ἄλλοτε εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἑπτακόσιοι χιλιῶδες ἄνθρωποι, δυνάμενοι νὰ φέρωσιν ὄπλα, καὶ ὅτι μετὰ τοῦ στρατοῦ τούτου ὁ Ῥαμεσὸς κατέστη κύριος τῆς Λυβίας, τῆς Αἰθιοπίας, τῶν Μήδων, τῶν Περσῶν, τῶν Βάκτρων, τῆς Σκυθίας, τῆς Συρίας, τῆς Ἀρμενίας καὶ τῆς Καππαδοκίας· ὅτι εἶχεν ἐκτείνει τὸ κράτος του μέχρι τῶν μερῶν τῆς Βιθυνίας καὶ τῆς Λυκίας. Ἀνεγινώσκοντο ἐπίσης ἐπὶ τῶν κίωνων τούτων τὰ τέλη ἅτινα ἐκ τῶν λαῶν αὐτῶν συνέλεγον, τὸ μέρος τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὄπλων καὶ ἵππων, τὰ ἐλεφάντινα ὄσση καὶ τὰ ἀρώματα, ὁ σίτος καὶ τὰ λοιπὰ τέλη, ὅσα ἕκαστον ἔθνος ὠφελεῖ νὰ εἰσφέρει, ἅτινα δὲν εἶναι ὑποδείκνυται, προσθέτει ὁ Τακίτος, ἐκείνων ἅτινα οἱ Πέρσαι ἢ οἱ Ῥωμαῖοι λαμβάνουσι σήμερον.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, οἱ ὀβελίσκοι κατέλιπον ἡμῖν ἐπληκτικὰ ἔχνη τῆς εὐπορίας τῶν Αἰγυπτίων βασιλέων· καὶ ἡ ἐν τῷ Τακίτῳ μετάφρασις τῶν ἱερῶν ἀνταποκρίνεται κάλλιστα πρὸς τὰ σημεῖα, ἅτινα σήμερον θλέπομεν ἐγκεχαρῆμένα εἰς τὴν κορυφὴν τῶν ἀπολειφθέντων ὀβελίσκων· ἰδίως δὲ τοῦ ἐν Θήβαις ὑπὸ τοῦ Ῥαμεσῆ ἐγερθέντος, ὅστις σήμερον κείται ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Λατεράνου, οὗτινος σχεδιάσμα ἐδημοσίευσεν κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ αἰῶνος τούτου. Ἴδου δὲ φωνὴν παραλογὸν ν' ἀμφιβέβλωμεν περὶ δυνάμεως, ἧς σωζονται ἡμῖν τοιαῦτα μαρτυρία καὶ μνημεῖα.

(Μετάφρ. Α. Β.).

—000—

Περὶ ὁμοιότητος τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν νῦν Ἑλλήνων, ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ναυτιλίας καὶ ἄλλα ἔθιμα.

(Ἐκ τοῦ Ferguson, Ithaca app. I.)

Ὁ σπουδαῖος περιηγητὴς, καὶ ὀλίγας μόνον ἡμέρας ἂν διατρίψῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, θέλει περπατήσει ὅτι οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες διατηροῦσιν ἐν πολλοῖς καὶ τὰ ἔθιμα τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, καὶ τὸν ἀρχαῖον τρόπον τοῦ ἐκφράζειν αὐτὰ. Μολοντὶ πάν μέρους τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας καὶ φιλολογίας δύναται νὰ διασαρηνισθῇ ἐκ τῶν νῦν ὑπαρχόντων ἔθιμων, εἶναι ἀξιοπερπατήρητον ὅμως ὅτι συχνότερα συμφωνοῦσι ταῦτα μὲ τὴν ἀπλότητα τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν, ἢ μὲ τὰ τῆς

μᾶλλον πολιτισμένης ἐποχῆς· μὲ τὰ τῶν ἀρχαίων χρόνων ἢ μὲ τὰ τῶν Ὀσουλίδου. Ὁ περὶ ἀνεξαρτήτως πόλεμος τῶν νῦν Ἑλλήνων παρέχει τοῖς ἐρευνηταῖς ἰσχυρὰ ἀποδείξεις περὶ τῆς ταυτότητος καὶ τοῦ ἀναλλοιώτου τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Δὲν ὑπάρχει σχεδὸν γεγονός· ἐν αὐτῷ, ὅπερ δὲν ἔχει τι τὸ παράλληλον αὐτῷ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν προγόνων αὐτῶν· γενικῶς δὲ ἐν τῇ παναρχαίᾳ ἱστορίᾳ καὶ παρὰ ταῖς ἀποδείξεις τῆς Ἑλλάδος· χῶραις. Ἡ ναυτιλία λαοῦ, τόσον σπουδαῖος καὶ οὐσαυδὸς εἰς τὸ ναυτικὸν ἀσχυρομένον, παρέχει πλείους ὁσας ἀποδείξεις τῆς διατηρητέως ἀρχαίου ἔθιμον. Ὁ Τροπότηρ περιελημμένος σκεπτικῶν ὀγκῶν ἢ σκεπτικῶν, δὲ· οὐ οἱ Ἕλληνες πορθητικῶς προσέδωκε τὰς κόπας αὐτῶν, ἀντὶ νὰ μεταχειρισθῶσιν ἐγκοπίδας, καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι μηχαναὶ καὶ τεχνουργίαι τῶν ἀρχαίων δύναται νὰ περπατηθῶσιν ἐν καθημερινῇ χρήσει παρὰ τοῖς σημερινοῖς. Ἡ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου περιγραφομένη οἰκία τοῦ Εὐμαίου ὁμοιάζει καθ' ὅλα σχεδὸν σημερινῇ ἀγροτικῇ οἰκίᾳ. Ὁρῶνται ἐν τῇ Ἑλλάδι ὁ τρέπος τοῦ τρώων καὶ ὅλα σχεδὸν τὰ οἰκετικὰ ἔθιμα τῶν ἀρχαίων ἔθνων. Μεταξὺ ἀπίρων χωρίων ἴδε Ὀδύσ. ε. 48. 518. II 47. Α. 188. κ. 550 Α. 96. Ε. 44. Ἰλιάδ. Β. 415 Ἡρόδ. Ζ'. 138 καὶ Ἡσίοδον καὶ Ἀριστοφάνην ἐν γένει, διότι ἡ πλειοτέρας χωρίων παρθέσις ἤθελεν εἶναι σχολαστικῆς ἀντικρῶς. Ἡ εὐρεία σχεδὸν, ἢ ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεὸς ἐν τῇ τῆς Καλυψίδος νήσῳ κατασκευασθεῖσα, φαίνεται ὅτι ἦτον ἀκριβῶς πλατεῖα τις σκάρη παρεμφερῆς ὅλκας, ὅποις μεταχειρίζονται ἐς γένει τανῦν οἱ ἀλιεῖς καὶ οἱ ἀκτοπλοῖοι εἰς τὸ Αἰγαῖον καὶ τὸ Ἰόνιον πελάγος. Τὰ παραρτήματα μὲ τὰ ὅποια, περιτρίβονται τὰ παραρτήματα αὐτῶν καὶ προσφλάττουσιν αὐτὰς τῶν καλῶν ἀπὸ τὰ κίματα, ἢ ἐκ τοῦ ἀπὸ αἰφνιδίου πηλαγισμοῦ κινδύνου, περιγράφονται ἀκριβῶς ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου

Φράζει δὲ μὲν ῥίππεισι διαμπερὲς Οἰσύνησιν κίματος· εἰλαρ ἔμεν. κτλ. Ὀδύσ. Ε. 256.

Οἱ σημερινοὶ, ὡς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ναῦται τῆς Ἑλλάδος, ὀρμίζουσι γενικῶς τὰ πλοῖα τῶν μὲ δύο ἀγκύρας, τὴν μὲν ῥίπτουσι ἐν θαλάσσῃ, τὴν ἄλλην δὲ δένουσι εἰς πέτραν ἢ δένδρον ἐν τῇ ἀκτῇ· ἡ συνήθεια αὕτη ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Πινδαροῦ Ὀλύμ. σ. 100.

Ἀγαθὰ δὲ πόλοντ' ἐν χειμερῷ νυκτὶ θοῆς ἐκ ναὸς ἐπισκίμφθαι δὴ ἀγκυραῖς,

Παραθεῖ καὶ Πλούταρχον ἐν βίῳ Σόλωνος ἰθ'. αἰσόμενος ἐπὶ δυοὶ θουλαῖς ὡς περ ἀγκύρας ὀρμύουσαν ἤττον ἐν σάφῃ τὴν πόλιν ἐσεσθαι· ἐπὶ Στοβ. Λογ. ΠΙ. 22. Ὅστε ναῦν εἶς ἐνὸς ἀγκυρίου, οὔτε θίον ἐκ μιᾶς ἐπιπέδος ὀρμιστίον. Ὁ εὐμετάβλητος τῆς ἑλληνικῆς θαλάσσης καταστάνει τὴν τοιαύτην προφίλαξιν ἀναγκαίαν. Ὁ ἀνεμος ἐν Ἑλλάδι ὁμοιάζει νήπιον, ἦτοι κοιμάται ἤριμα ἢ κραυγάζει καὶ τὸ πᾶν συνταράττει.

—000—

Ἀρμυσταί.

Ἰννομάζοντο οὕτω οἱ παρὰ τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τὰς ὑποκειμένης αὐτοῖς πόλεις μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον σφελλόμενοι διοικηταί, διὰ νὰ τρωῶσιν αὐτὰς εἰς ὑποταγὴν, καὶ καταλύσωσι τὰ δημοκρατικὰ πολιτεύματα, συσταίνοντες ἀντ' αὐτῶν ὅμοια τῷ ἐν Σπάρτῃ (Διόδ. Σικ. ἰθ. 19 Ἔνομφ. Ἑλλ. Α. 2. 5. Ἰσοκρ. Πανηγ. 92 Σουῖδ. καὶ Ἦσυχ. ἐν λ. Μέγα ἔτυμολ. ἐν λ. Ἐπίσταθμοι). Πηλαγοῦ ἐπέμπετο ἵνα καταλύσωσι τὰς τυραννίας καὶ ἐπαναφέρωσιν τὰς ἐθνικὰς ἐλευθερίας· οὗτοι δὲ ἐδιοικῶν ὡς ἄλλοι βασιλεῖς καὶ τύραννοι. Ὅθεν καὶ Διονύσιος ὁ Ἀλικαρναεὺς (Ῥωμ. ἀρχ. Σ. σελ. 337), νομίζει ὅτι οἱ ἄρμυσταὶ διέφρανον κατὰ τὸ ὄνομα ἀπλῶς τῶν βροχίων. Ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι δὲν ἐπεθύμουν εὐκρινῶς νὰ ἐπαναγάγῃσι τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὰς εἰς αὐτοῦς ὑποταχθείσας πόλεις, ἐγένετο δὲλον μετὰ τὴν εἰρήνην τοῦ Ἀνακλίδου· διότι ὑποσχθέντες νὰ συστήσωσιν ἐκ νέου ἐλευθερίας κυβερνήσεις εἰς τὰς διαφρούς πόλεις, ἄφρασαν αὐτὰς εἰς τὴν χεῖρα τῶν ἄρμυστων (Πολύβ. Α. 27). Ὁ τρόπος τῆς διοικήσεως αὐτῶν διλοῦται ἀρκούντως διὰ τῆς λέξεως «κατέχειν» τὴν ὁποῖαν ὁ Ἰσοκράτης (ἄνωτ.) καὶ ὁ Δημοσθένης (περὶ Ξερ. σελ. 258) μεταχειρίζονται ὁμιλοῦντες περὶ τῶν ἄρμυστων (καρὰβλ. Δημοσθ. Τιμοκρ. σελ. 740). Καὶ αὐτοῖς ὁ φιλολόγος Ξενοφῶν δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποφύγῃ (Λακ. Πολ. 14.) τοῦ νὰ ἐπικρίνῃ τοὺς Λακεδαιμονίους διὰ τὸν τρόπον μὲ τὸν

ὁποῖον ἄξιον τοὺς ἄρμυστας νὰ διοικῶσι. — Εἶναι ἀγνωστον πόσον διήρκει τὸ ἀξίωμα τοῦ ἄρμυστοῦ· φαίνεται ὅμως ὅτι ἦτον ἐτήσιον, καθότι καὶ ὁ εἰς Κύθηρα περπατόμενος ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν τοῦ αὐτοῦ εἶδους διοικητῆς, Κυθροδίκης ὀνομαζόμενος, εἶχε τὴν διοίκησιν δι' ἕντος (Θουκ. Α. 53.)

—000—

Ἰνδοίαι.

Πρὸς δ' αὐγὰς, Ἰνδῶν ἐρατεινὴ πέπταται αἶα.

(Ἰων. οἰκ. Περικῆ. 1107)

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδίδοτο ἀρίστως καὶ ἀσφῶς κατὰ διαφόρους ἐποχὰς εἰς διαφόρους χώρας· καὶ νῦν ἐπὶ καλοῦνται οὕτω-τόποι διαφόροι· τὴν ὀνομασίαν αὐτὴν ἐλάθονεν παρὰ τῶν ἀρχαίων ἑλλήνων, Ἰδανισθέντων, ὡς φαίνεται, αὐτὴν παρὰ τῶν Περσῶν, διότι εἶναι πάντῃ ἀγνωστος τοῖς οὕτω παρ' ἡμῶν ὀνομαζόμενοις ἔθνεσιν· ἐχρῶντο δὲ αὐτῆς οἱ Ἕλληνες, ἵνα σημαῖνοι τὴν πέραν τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ χώραν, ἀμυδρὰν καὶ συγκεχυμένην ἰδέαν λαβόντες· περὶ αὐτῆς παρὰ τῶν Περσῶν. Ὁ Δαρεῖος διαβάς (II. X. 520) τὸν Ἰνδὸν κατικτήσαντο τὴν Κασμηρίαν καὶ μέρος τῆς Πουνγιαῆς. Δικασίους δὲ ὑπερωτέρων ἐνιαυτοῦς, Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας ὤθησε περαιτέρω τὰς κατακτήσεις αὐτοῦ. Τὰ δὲ περὶ τῶν τόπων τούτων διηγήματα τῶν ἀξιωματικῶν αὐτοῦ διέταξεν ἐπιτόμος ὁ Ἐρατοσθένης, ὁ Στράβων καὶ ὁ Πλίνιος. Ὁ κατὰ τὸ 150 μ. χ. ἐτος ἄκμαστος Πτολεμαῖος ὠφελήθει ἐκ τῶν πληροφοριῶν τῶν ἐμπορίας ἐνεκα γωρυσάντων τὰς μεσημβρινὰς χώρας τῆς Ἰνδίας συμπατριωτῶν αὐτοῦ, ἐγράψεν ὀριστικώτερον περὶ τούτων. Διαφεί τὴν Ἰνδίαν εἰς ἐντὸς καὶ πέραν ἢ ἐκτὸς τοῦ Γάγγου, ἢ μὲν εἶχεν ὁμοῦς χώρας πρὸς δυσμὰς τὴν Παρπατομίαν, τὴν Ἀρχονίαν καὶ τὴν Γεδροσίαν, πρὸς βορρᾶν τὸ ὄρος Ἰμακόν, τὸς Σογδιανούς καὶ τοὺς Σάκας, πρὸς ἀνατολάς τὸν Γάγγην καὶ πρὸς μεσημβρίαν τὸν Ἰνδικὸν ὠκεανόν. Ἄλλοι δὲ συγγραφεῖς οἷον ὁ Ἀρβιανός, καὶ ὁ Πλίνιος ἀναφέρουσι τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν, ὡς τὸ δυτικὸν αὐτῆς ὄριον. Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἐπεχώρησε μέχρι τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, τὸν δὲ Γάγγην εἶδον μόνον ὀλίγοι τινες ἐκ τῶν ὄπαδων αὐτοῦ. Ὁ Ἰνδὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἐνοόμενοι πάντες μικρότεροι ποταμοὶ ἦσαν πᾶσι τούτοις γνωστοὶ· γενομένης δὲ ἀκριβοστέρας ἐρεύνης ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ παρόντος αἰῶνος εἰς τὴν ἀνω Ἰνδίαν, ἀπεδείχθησαν ἐν γένει ὄρθαι αἱ περὶ αὐτῆς γνώσεις τῶν ἀρχαίων, καὶ ὠρίσθησαν πολλὰ ἀμύβηλα μέρη. Ἐγνώριζον δ' οὗτοι πολλὰ ὀλίγον μέρος τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, καὶ μόνον τὰς ἀκτὰς τῆς ἀκάνης. Ἡ πτωδὶς τῆς Ῥωμαϊκῆς Αυτοκρατορίας, ἡ ἀκμὴ τοῦ βασιλείου τῶν Πάρθων, ἰδίως δὲ ἡ ἐπέκτασις τῆς Μοαμεθανικῆς δυναστείας ἐπὶ τῆς δυτικῆς Ἀσίας, διέκοψαν πᾶσαν ἔμμεσον μεταξὺ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἰνδίας συγκοινωνίαν. Συνετέλεσεν οὖν ἤττον εἰς τὴν παντελῆ ἀποκλεισθῆναι τῶν Ἑυρωπαϊκῶν ἀπὸ τῆς εἰς Ἰνδίαν ὁδοῦ τὸ θρησκευτικὸν μῖσος· καὶ ἡ ἐμπορικὴ κηλοτυπία. Τὸ μόνον δὲ μέσον, διὸς μετεφέροντο εἰς τὰ παραρτήματα τῆς Μεσογείου θαλάσσης τὰ προϊόντα τῆς Ἀνατολῆς, ἦσαν αἱ ἐμπορικαὶ συνοδία (κερβάνια). Καὶ μόνον ἀφοῦ οἱ Πορτογάλλοι ἐκμηψαν (1448) τὸ εὐελεπὶ Ἀκρωτήριον, ἠδυνήθησαν οἱ Ἑυρωπαῖοι νὰ ἐπισκεφθῶσι τὴν χώραν αὐτὴν τοῦ πλοῦτου. Αἱ νῆσοι Ἰάβα, Σουμάτρα, Βόρνεον, Κελέδες, Φιλιππῖναι, Μολλοκκί κ τ λ. ἀνεκκλύθησαν, καὶ πολλάκις συμπεριελαμβάνοντο εἰς τὴν γενικὴν ὀνομασίαν Ἰνδία, ἦτις περιελάμβανε ἐπὶ τῆς στερεᾶς ὀλην τὴν πρὸς μεσημβρίαν τῆς Κίνας, τῆς Θιβητίας καὶ τῆς Περσίας κειμένην ἐκτεταμένην χώραν. Αὕτη δὲ διηρέθη ὑπὸ τῶν νεωτέρων γεωγράφων εἰς τρία μέρη, τουτέστι νήσους ἢ Ἰνδικὸν ἀρχιπέλαγος, ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδῶν ἢ Ἰνδοσάγγην καὶ πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδῶν, ἢ ὡς τινες συγγραφεῖς ὀνομαζοῦσιν αὐτήν, Κίνο-Ἰνδῶν ἢ Ἰνδοσινικήν, περιλαμβανούσαν τὴν Βερμανικήν αυτοκρατορίαν, τὴν Καμποδῖαν, τὴν Τογκίναν τὴν Κογκίγγον, τὴν Λαόσον, τὴν Σιάμην καὶ τὴν Μαλακκίαν Κερσόννησον.

Εἰς τὸ Ἰνδικὸν δὲ ἀρχιπέλαγος περιλαμβάνονται αἱ νῆσοι, Κεϋλώνη, Λακκίβηαι, Μαλδίβηαι, Ἀνδαμάν, Νικοβάραι, Σουβδαί, περιπεριλαμβανούσαι τὸ Βόρνεον, τὴν Σουμάτραν, τὴν Κελέδες, τὴν Ἰάβαν, κλπ. τὰς Μαλοκκίας καὶ τὰς Φιλιππίνας.

(ἀκολουθεῖ.)

—000—

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Οί πανταχού της Ελλάδος εγκατασταθέντες ήδη θεία εύδοκία σεβασμιώτατοι Ίεράρχαι όφειλουσι, και θεόθεν έντεταλμένοι είσιν, ού μόνον παρηγορηταί των τεθλιμμένων οικειοθήποτε άνίαις, και τελεσταί άπλοί των αύτοίς ώρισμένων λειτουργιών να ώσιν, αλλά και προστάται της παιδείας και παντός έργου αγαθού, μιμηταί γινόμενοι των επί της δουλείας του έθνους άειμνήστων Ίεραρχών και κληρικών, αΐτινες και της πίστεις ημών τα δόγματα άκέραια τηρήσαντες και έκάστοτε ίσχυροποιούντες διέσωσαν εις ημάς, και την Έλληνικήν παιδείαν ούχ ήττον έπροστάτευσαν και διά της συστάσεως Σχολείων, και δι' έκδόσεως συγγραμμάτων, προς δε και διά προφορικής διδασκαλίας. Εί δε και συγχρόνων δεΐ παραδειγμάτων, έχουνσι τοιούτους και άλλους, επί πάσι δε τον εύκλεώς νυν επί του Πατριαρχικού των Ίεροτολύμων θρόνου καθήμενον Ίεράρχην' όστις άφ' ης ώρας άνεβάλετο το ύψηλόν της Πατριαρχίας αξίωμα, δέν περιωρίσθη μόνον εις τή χειρί εύλογείν τον Χριστεπώνυμον λαόν, αλλά και πραγματικών εύλογιών ένέπλησεν αυτόν' διότι και Φαρμακοποιείον περικαλλές άνήγειρεν έν Ίερουσαλήμ, άφ' ου λαμβάνουσι φάρμακα δωρεάν πάντες οί τούτων χρείαν έχοντες άποροι' και κήρυκας του θείου λόγου και μύστας της χάριτος έφ' όλην την Παλαιστίνη απέστειλε' και σχολεία έν Ίερουσαλήμ και έν Κωνσταντινουπόλει άρρένων τε και κορασίων καθίδρυσε και διατηρεΐ' πολλούς χρηστάς παρεσχολότας ελπίδας νέους απέστειλε και ένταυθα και εις Μόσχαν και άλλαχού προς εκπαίδευσιν, πρό όλίγων δε μηνών και τυπογραφείον έφερεν (όπου ποτέ πρότερον δέν ήτον ίσως) εις Ίεροσόλυμα, έν ω έτυπουνται προς χρήσιν των όρθοδόξων διάφραγα Έκκλησιαστικά και διδασκτικά βιβλία' και μυρία άλλας αγαθοεργίας έπραξε, τας όποιας άποσιωπώμεν, μη του άγιου άνδρός την μετριοπροσύνην παρενοχλήσωμεν, άποστρεφόμενου τας εύφημίας, και ούδαμώς επίγειον θηρεύοντες δόξαν, άλλ' έπιζητούντος διά της περι τα μικρά και επίγεια πιστής και καλής διαχειρίσεως εγκατασταθηναι επί πολλών υπό του Κυρίου έν τή βασιλεία της ακηράτου αύτου δόξης. — Τοιαύται λοιπόν πρέπει οί ποιμενάρχαι πάντες να πράττωσι κατά λόγον έκαστος των μέσων και της επίβροης αύτου, ίνα ποτε ακούσωσι το •Εϋ, δουλε αγαθέ και πιστέ, επί όλίγα ης πιστός, επί πολλών σε καταστήσω' εισελθε εις την χαράν του Κυρίου σου.

¶ — Ο Φιλότημος και φιλόμουσος Κ. Άμβρ. Δαμαλάς προσενεγκών τοις άπόροις και επιμελέσιν άμα μαθηταίς του Β. Γυμνασίου Έρμουπόλεως τον, δι' όσον κερδόν υπηρέτησεν ως δημαρχέων Πάρεδρος, μισθόν του, έλαβε παρά των Έφόρων και του Γυμνασιάρχου του ειρημένου γυμνασίου την εξής έπιστολήν, έκφράζουσαν έν συνόψει όσα διά πολλών ήδύνατό τις να ειπη, υπέρ των εύγενών και άφιλοκερδών αισθημάτων του έντίμου και αγαθού Κ. Άμβρ. Δαμαλά.

Προς τον Κύριον Άμβρόσιον Δαμαλάν, δημαρχέοντα Πάρεδρον.

Οί υποφαινόμενοι έφοροι και Γυμνασιάρχης του Β. Γυμνασίου Σύρου, αναγνόντες το προς ημάς διευθυνθέν υπ' αρ. 25 14 έπίσημον έγγραφον, δι' ου πέμπετε τον άνήκοντα υμίν μέχρι 5 του παρόντος μηνός δημαρχικόν μισθόν δραχ. 207, ίνα διανείμωμεν αναλόγως εις τους επιμελείς εκ των άπόρων μαθητών του Γυμνασίου, ικανώς εξετιμήσαμεν την όρθήν ημών κρίσιν και το εύγενές αίσθημα, άφ' ών όμολογουμένως ή καλή αύτη πράξις επήγαγε. Καθ' ός λοιπόν έχορήγησαν ημίν πληροφορίας οί Καθηγηταί και Διδάσκαλοι διενείμαμεν το ειρημένον ποσόν εις τους έν τω έπιτυνημένω καταλόγω μαθητάς, και εξεπληρώσαμεν την ύμετέραν επιθυμίαν.

Τοιαύτας πράξεις, Κύριε Πάρεδρε, εκείνοι οί άνδρες πραγματοποιούσιν, όσοι είναι πεπεισμένοι, ότι διά μόνης της λογικής και ήθικής μορφώσεως της νεολαίας τα έθνη προοδεύουσι και εύδαιμονούσι, και ότι εξ αύτης ταύτης και εις το έλληνικόν έθνος προήλθεν, ειτι καλόν υπράχει, και έλπίζεται ειτι υπάρξει. Όθεν, ένω έκφράζομεν προς ημάς την ως άπό των εύεργετηθέντων μαθητών εύγνωμοσύνην, εύχόμεθα ώστε το αξιόπεινον υμών παράδειγμα να εύρη και άλλους μιμητάς.

Έν Έρμουπόλει Σύρου, την 19 Δεκεμβρίου 1852.

Οί έφοροι Γ. Οικονομίδης Νομάρχης ως πρόεδρος, Α. Καμπανης πρωτοσύγκελλος, — Σ. Σκαραμαγκάς, — Α. Κάζηρας

Ο Γυμνασιάρχης Γ. Σουρίας.

— Περί της εσχάτως υπό του Κ. Α. Ζυγομαλά, πρώην νομάρχου Φθιωτι δωφωκίδος, γενομένης αξιολόγου ανακαλύψεως ρυτιών και όστών όρυκτων κατά την μονήν της Αντινιτζης, αναγινώσκουμεν εις την Πατρίδα των Παρισίων τα επόμενα.

Οί Μαστόδοντες, εις ους ενάγεται ή κυριώτερα διασκόνησις του Κ. Ζυγομαλά, είναι ζωα άπαντώμενα μόνον έν όρυκτῃ καταστάσει και όμοιάζοντα κατά την μορφήν και το μέγεθος τους ελέφαντας, μεθ' ών συνέζων. Δύο δε κυριώτερα αύτων γένη είναι γνωστά, ο Μέγας Μαστόδους και ο Στενόδους Μαστόδους, ών ο μόν πρώτος άπαντάται έν άρθρονία εις μέρη τινά της Βορείου Αμερικης, το δε Μουσείον της Φιλαδηφείας; κέκμηται όλόκληρον αύτου σκελετόν, και εξ εναντίας είναι σπανιώτατος εις τα μέρη μας' ο δε δεύτερος έλλείπει μόν έντελώς εκ της Βορείου Αμερικης, ίσως και εκ της Νοτίου, αφθονεί όμως εις τα πρόσφατα τριτογενή στρώματα του μεγαλητέρου μέρους της Ευρώπης, και ιδίως εις την κοιλάδα του Άρνου (ποταμού της Τοσκάνης), και πιθανόν οί υπό του Κ. Ζυγομαλά ανακαλυφθέντες ν' άνήκωσιν εις το γένος τουτο. Περί δε του μεγαλου αριθμού των Μαστόδόντων, αΐτινες εύρέθησαν συσσωρευμένοι κατά το μέρος τουτο (της μονής της Αντινιτζης) δέν υπάρχει τι το εκπληκτόν. Γνωστόν είναι εις την Παλαιοντολογίαν ότι γένη τινά όρυκτων ζώων μόνον εις τισα μέρη άπο κλειστικώς άπαντώνται' οί Μεγάλοι Μαστόδοντες, π. χ. εις τισα μέρη της Βορείου Αμερικης, τα Παλαιοθηρία εις την περίχωρον των Παρισίων, οί βιονκέρωτες εις την κοιλάδα του Άρνου κτλ. Ευκόλως δε εξηγείται τουτο, διότι πρώτον μόν έκαστον της γης μέρος ίδιον ζώων γένος φαίνεται έχον, και ειτι επί των ήμερών ημών, καθ' ύλας τα όπωσούν αξία; λόγου νήσου, και κυρίως της Όκεανίας, άπαντώντα ζωα γένους ιδιαιτέρου' προς δε, όπόταν ή θάλασσα πληρωθείσα υπό του κατακλυσμού εισέβαλεν εις χώραν τινά, τα ζωα άπαντα, ίνα μη κατακλυσθώσιν υπό των υδάτων, συνέτρεχον προς το ύψηλότερον μέρος αύτης, όπου επεληθόντων των υδάτων άπαντα συνάμα ήρανίζοντο. (Αθηνά.)

— Ο Ναπολέων άνεγνωρίσθη επισήμως ως Αυτοκράτωρ των γάλλων και παρά της Ρωσίας και της Πρωσίας και της Αυστρίας

— Η Στέφης του Αυτοκράτορος της Αυστρίας άπειρασθή να γίνη όριστικώς τον προσεχη Μάιον.

— Ο αυτοκράτωρ των Γάλλων έπρόσθετεν εις το γερουσιαστικόν σώμα 40 νέα μέλη.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Ο υποφαινόμενος Ιατρός, πληροφορηθείς ως εκ της θέσεώς μου έν τω ένταυθα δημοτικῷ Νοσοκομείω •ή Έλπίς,» ότι τινές των έν τή πόλει ταύτη άπόρων, προσβαλλόμενοι από τισα νόσον, ή δέν προσφεύγουσιν άμέσως εις ιατρικήν επίσκεψιν, ή κομίζονται εις το μνησθέν Νοσοκομείον, άφου δυστυχώς κατανήσουν εις τον εσχάτον κίνδυνον, και ως εκ της τοιαύτης περι την υγείαν αύτων όλιγορίας συμβαίνει ένίοτε να τελευτώσιν, ένω άλλως ήδύναντο να σωθώσιν πληροφορηθείς, λέγω, την τοιαυτην περιστασιν, εθεώρησα χρέος μου να βοηθήσω σύν Θεώ τον πλησίον μου.

Είδοποιώ λοιπόν τους τυχόν πάσχοντα, και στερομένους Ιατρικής επισκέψεως, ότι δύναται άδιστ άκτως να έρχωνται από της 1ης μέχρι της 3ης ώρας μ.μ. εις την πατρικήν μου κατοικίαν (ητις κείται μεταξυ της Έρματικής όδοϋ και της οικοδομουμένης Μητροπόλεως, υπ' αριθ. 70) δια να τους επισκέπτωμαι ΔΟΡΕΑΝ

Έν Αθήναις την 5 Ιανουαρίου 1853.

Ο Ιατρός Γεώργιος Σ. Γεννάδης.

Οί Κ. Κ. Ι. Λεοντίδης και Ξανθός διευθύνται του Φαρμακείου ο Όρις (όδος Έρμου. Αρ. 44) και πρόσφατα φάρμακα έχουν, ως φέροντες ταυτα πάντοτε διά τον άτμοπλοίων, και έτοιμώς και εις εύθηνότερας της επισήμου διατιμήσεως τιμάς παρέχουσι ταυτα τοις χρείαν έχουσι. Προθύμως ειτι δίδουσι και τοις σπουδασταίς της τε φυσικής και της χημείας τας δεομένας προς πειραματικήν γύμνασιν ύλας επί μετριοτάτη άμισθή. Φ.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΚΑΙ ΤΥΠΟΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

(Όδος Αθηνάς αριθ. 274.)